

silverlampan2

Rolles glädje halvsprang hemåt när och mörkret drog ridå över den kalla vinterstan. Med hängande huvud och elände spännande över ansiktet tiggde han mat för att inte visa att han hade koppar i fickan. Två öre kunde lätt sätta mat på bordet och fresta hungern hos andra pojkar som då kunde hoppa på honom och sno kosingen.

Han tänkte på de båda männen som drog sin vagn och undrade vad de egentligen sålde och vilka de var. Snälla och ärliga mot honom hade de varit i alla fall. Under skycket i vagnen fanns något de skyddade, säkert något värt en del.

Ljuset runt gaslamporna fick en gloria av kvällsdimman, det var skumt och sikten vara dålig i gränderna. Han passerade hamnen och hörde män från båtar ropa ute i dimman. Börshusets vita fasad sträckte vapen mot fattigdom och elände och vita handskar serverade mat och sprit i mängder i värmen därinne.

Kanalens mörka vatten ringlade som en kall svart orm genom staden och ibland tänkte Rolle att vattnet som speglade ansikten och öden kunde se ögonen och i själarna på alla människor, rik och fattig.

Far hade sagt att det finns oftast ingen rättvisa och att tankar behåller man säkrast innanför västen. Oftast slet han ont för att överleva och sätta mat på bordet åt familjen. Många var de kvällar mor gned fars onda rygg och axlar med en salva som de fått av torgolle, en man de räddat från svälten en jul för länge sedan. Frosten bet i ryggen och benen på Rolle nu men har var nästan hemma. Händerna var riktigt stelfrusna och när han gned dem gjorde det riktigt ont. Mamma tog emot honom med lättnad att han kom hem och var hel och inte skadad. Far tittade frågande på honom och log brett och tacksamt mot sin pojke när han lade kopparn på bordet.

-Du är en fin pojke, sa han och med ett gott hjärta! Rolle kände sig stolt och mor gav honom soppa med bröd från bagarn som varit och hälsat på. Han är snäll och redig bagarn sa de alltid, mor och far.